

köpa och stuva den proviant av mjöl, ris, frukter och ägg, som kunde fås i byarna, reparera och lasta bilarna med det bensinförråd som ännu fanns kvar och slutligen packa vårt enskilda bagage. Allt överflödigt lämnades kvar i ett förseglat rum i vår f. d. fängelsegård, där en skadad lastbil likaledes under soldatvakt fick vänta på vår återkomst.

Som vanligt vid uppbrott till vidlyftigare företag är det en mängd små angelägenheter, som uppskjutits till sista ögonblicket: skraddare, snickare och smeder, vilka komma med sina räkningar, lantmän från utbyarna, som hört att vi betalade bra för deras varor, några ännu felande spadar, hinkar och kopparkannor, och tiden gick och middagstimmen var redan förbi innan vi kunde lossa alla förtöjningar. Gårdsportarna mot den trånga gatan mellan låga gråa lermurar och hus slogos upp, och den skådelystna hopen vek undan då de tungt lastade bilarna med buller och bång rullade ut i dammet.

I krigstid, då civilbefolkningen till största delen uppsökt fredliga nejder, finnes ingen som sköter bevattningskanalernas flöden och därför stodo nu ett par sträckor av landsvägen översvämmade. Med vattnet forsande kring hjulen brusade de tre lastbilarna genom sjöarna, men personbilen fastnade och måste halas ut med tillhjälp av en kabel och några lantmän från granngårdarna.

Vid den minnesvärda plats där överfallet den 11 mars ägt rum, stannade vi ett par minuter och funno i pilarnas stammar några av hålen efter tunganernas